

(НИН, 11.3.2010)

Смрт Моме Капора јединствена је прилика да се види је ли Београд жив или није.

И већ на његовом испраћају уверавамо се да 011 још живи, и да највредијим сузама оплакује свог омиљеног писца и највољенијег грађанина.

Од велике господе које је Београду подарила Херцеговина Момо Капор остаје међу највећима као и понајвећи Београђанин међу Београђанима.

И дан његове смрти морао је бити “таман и хладан дан”.

Има најмање педесет година откад ми је песникиња Сана Танасковић у редакцији „Просвете“ рекла како се само још један човек смеје и говори као ја и да се зове Момо Капор. Тада сам први пут чуо за њега, а данас нема никог ко не зна то име и готово да нема ни једне куће без неког од његових дела. Написао је колико једно удружење књижевника и насликао колико цела ликовна академија.

У вишегодишњој бици са опаком болешћу показао се и уписао у знамените херцеговачке јунаке, мирно гледајући смрт право у очи. Више је мислио на своју редовну рубрику него на своју бољку. И кад му се узимао говор и слабио вид није се одвајао од прибора за цртање и писаће машине. До последњег даха се није затворио у собу већ замајавао смрт скачући у море и пентрајући се уз планине. Није му се одлазило са овог света нити му је његова љубав дала да оде. Сваки дан се распитивао шта је објављено у медијима и знам колико га занима какви су некролози и данашња сахрана. Зато би било праведно и лепо кад би његове рубрике још дуго редовно излазиле како би се продужио његов једини прави живот и теже примећивало да га нема. Од свих галаксија најмилија и најважнија била му је она Гутенбергова из које никад неће отићи. Имао је три године кад му је мајка Бојана погинула штитећи га својим телом. Остао је жив да о томе посведочи и докаже да није залуду дала живот за њега. Сведоци смо како се међу брдима снимака Моме

Није му се одлазило са овога света

Пише: Матија Бећковић
петак, 12 март 2010 16:06

Капора као икона издвојила она фотографија на којој се види та лепа стасита жена како води за руку свог сина.

Његов отац је написао Родослов Капора у којем је свом јединцу (замислите, чудно се Мома) посветио само једну реченицу: “Момчило Гојка Капор. Нема мушке деце.” За женску децу нема места у Родослову.

А сироче Момчило Гојка Капор је написао: “Историја ме никад није занимала. Осећао сам се као да сам себе родио и да потичем ни од куда. Моје породично стабло не иде даље од мојих ђонова.”

Па ипак кад је дошло стани-пани и био приморан да бира само једно, овај најградскији и најмодернији писац чији су ђонови држали корак с временом, ни за благо и славу целог света није дао ни свој родослов ни земљани под своје куће у Мириловићима.

Изговарам ово невесело слово и по његовој жељи а нисмо се никада срели а да смо и трена бивали невесели. Момо Капор је био од оних људи који не могу да остаре и остао је младић и у својој 73. години.

Смрт је однела оно што је њено. Докопала му се тела, али његовом делу није наудила него га учинила још видљивијим и непоновљивијим него што је било.

Драги ми сабрата и куме Момчило, све те питах сем којим си путем отишао: преко Лијешња или уз Мртвацу, поред школе или поред Бајчетића кућа? Који год си пут изабрао стигао си не само у бољи свет него и у боље друштво. Ко ти не би завидео што ћеш већ вечерас бити са Душком Радовићем и Браном Петровићем, Богданом Тирнанићем и Јованом Рашковићем, Петром Лубардом и Недељком Гвозденовићем. И толиким твојим пријатељима у овој алеји који ће те сачекати.